

Dosarul nr. 2ra-1127/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud.: L. Mitrofan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: N. Budăi, A. Malii, I. Muruianu)

ÎNCHEIERE

28 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Judecători

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Vasile Gojan,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
Întovărășirea Pomicolă „Fructoza” împotriva lui Vasile Gojan cu privire la încasarea
cotizației de membru,

împotriva deciziei din 13 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-
a admis apelul declarat de Întovărășirea Pomicolă „Fructoza” și s-a casat hotărârea
din 28 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, fiind pronunțată o nouă
hotărâre,

c o n s t a ț ă :

La 28 decembrie 2018, ÎP „Fructoza” a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Vasile Gojan cu privire la încasarea cotizației de membru.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că își desfășoară activitatea în baza
Hotărârii de Guvern nr. 629 din 13 noiembrie 1991 cu privire la întovărășirile
pomicole și statutul întovărășirii aprobat la adunarea generală a membrilor săi din
20 martie 2016.

ÎP „Fructoza” a notat că Vasile Gojan este proprietarul terenului nr. 261 cu
suprafața de 621 m² din teritoriul ÎP „Fructoza” și membru al acesteia. Potrivit art.
13 lit. a), d), h) din statutul ÎP „Fructoza”, înregistrat de Camera Înregistrării de Stat
cu nr. 16505870-2 la 16 aprilie 1997 și aflat în acțiuni până la 14 aprilie 2016, cap.
III, art. 3.2. lit. e) din Statutul ÎP „Fructoza”, înregistrat de Camera Înregistrării de
Stat cu nr. 1007600054982 la 14 aprilie 2016, membrul întovărășirii pomicole este
obligat să achite la timp cotizația de membru. În caz de încălcare a acestei prevederi
membrul întovărășirii, conform art. 3.5. cap. III din Statutul redacției noi, poate fi
acționat în judecată.

Reclamanta a invocat că conform datelor din contabilitatea întovărășirii dl
Vasile Gojan, până la 21 decembrie 2018 a acumulat o datorie în sumă de 1046,55
lei (cotizații anuale): 0,48 lei/m² din suprafața terenului deținut, iar pentru anul 2018-
0,55 lei/m² și 212,68 lei penalitate aplicată în baza hotărârilor adunărilor generale a
membrilor ÎP „Fructoza” din 23 martie 2016 și 18 martie 2018 (0,1% pentru fiecare
zi de întârziere la efectuarea plăților dar nu mai mult de 18%).

ÎP „Fructoza” a solicitat încasarea din contul lui Vasile Gojan în beneficiul său a sumei de 1046,55 lei, ce constituie restanța pentru cotizația de membru în sumă de 833,87 lei, penalitatea în sumă de 212,68 lei, cheltuieli poștale în sumă de 35 lei și cheltuieli de judecată în sumă de 270 lei.

Prin hotărârea din 28 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a respins acțiunea înaintată de ÎP „Fructoza” (f.d. 32, 35-38).

La 25 iunie 2018, ÎP „Fructoza” a declarat apel împotriva hotărârii din 28 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 13 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de ÎP „Fructoza” și s-a casat hotărârea din 28 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, fiind pronunțată o nouă hotărâre de admitere parțială a acțiunii.

S-a încasat din contul lui Vasile Gojan în beneficiul ÎP „Fructoza” suma de 833,67 lei, cu titlu de cotizație de membru, pentru perioada ianuarie 2015 – ianuarie 2018.

S-a încasat din contul lui Vasile Gojan în beneficiul ÎP „Fructoza”, cheltuielile de judecată suportate în prima instanță în sumă de 35 și 270 lei, precum și cheltuielile suportate în instanța de apel în sumă de 202,50 lei (f.d. 79-97).

În motivarea soluției, instanța de apel a indicat că doar membrilor întovărășirii pomicole li se acordă loturi de pământ în perimetrul întovărășirii, iar din acest punct de vedere nu are importanță juridică modul în care a fost dobândit lotul în întovărășirea pomicolă, fie prin participarea la fondarea întovărășirii pomicole, fie prin substituirea unui membru al acestei întovărășiri, cu ocazia obținerii, în orice fel legal, a dreptului de proprietate asupra terenului.

Mai mult, Colegiul civil a indicat că aspectele legale nu au fost abordate de prima instanță, care a considerat că calitatea de membru al întovărășirii pomicole ar depinde exclusiv de voința proprietarului lotului pomicol de a se asocia în rândul membrilor, însă această concluzie este eronată, care nu ține cont de specificul cadrului legal aplicabil.

Din aceste considerente, instanța de apel a concluzionat asupra admiterii parțiale a acțiunii, iar având în vedere că acțiunea a fost depusă la 28 decembrie 2018 cu solicitarea de încasare a datoriilor pentru perioada de până la 21 decembrie 2018, datoriile se vor încasa pentru perioada 21 decembrie 2015 – 21 decembrie 2018, iar pentru anul 2014 nu se vor încasa, deoarece reclamantul a omis termenul de prescripție în baza art.267 Cod Civil, care instituie termenul general de 3 ani în interiorul căruia persoana poate să-și apere, pe calea intentării unei acțiuni în instanța de judecată, dreptul încălcat.

Cât privește cerința privind încasarea penalității și aceasta a fost respinsă, deoarece a fost omis termenul de prescripție prevăzut de art.268 alin. (1) lit a) Cod civil, care instituie termenele speciale de prescripție extinctivă, care se prescriu în termen de 6 luni în acțiunile privind încasarea penalității.

La 18 iunie 2020, Vasile Gojan a declarat recurs împotriva deciziei din 13 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând repunerea în termen, admiterea recursului, casarea deciziei recurate și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea cererii, recurentul a indicat că instanța de apel a examinat cauze în lipsa sa, lipsindu-l de dreptul de a prezenta referința. Astfel, fiind lipsit de dreptul

la un proces echitabil, garantat de Constituția Republicii Moldova și art. 6 CEDO.

La 14 iulie 2020, în adresa intimă IP „Fructoza” a fost expediată copia cererii de recurs depusă de către Vasile Gojan, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d. 122).

La 12 august 2020, IP „Fructoza” a depus referință la cererea de recurs, solicitând respingerea recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că, prin scrisoarea nr. 4239 din 14 mai 2020, copia deciziei recurate a fost expediată participanților la proces prin intermediul oficiului poștal (f.d. 98), însă date despre recepționarea adecvată a deciziei contestate, la materialele cauzei nu sunt.

Astfel, instanța de recurs constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen. Totodată, Colegiul consideră inoportun a se expune asupra solicitării de repunere în termen, luând în considerare constatările sus-menționate.

Examinând temeiurile recursului declarat de Vasile Gojan, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Igor Silacov, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Cu referire la alegația recurentului precum că nu a fost citat la examinarea cauzei în instanța de apel, Colegiul menționează art. 276³ Cod de procedură civilă, prevede că procedura de examinare a cererilor cu valoare redusă este scrisă, fiind la discreția instanței citarea participanților la proces.

Mai mult, din materialele cauzei se atestă că instanța de apel a dispus citarea recurentului pentru ședința din 13 februarie 2020, ora. 09:00, însă plicul a fost restituit instanței cu mențiunea „nereclamat” (f.d. 73-75), ceea ce denotă netemeinicia argumentului invocat.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat nu se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) Cod de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la instanță.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, *Latourniere vs Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen vs Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45; *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag. 46; *Guelfucci vs Franța*, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate

sau a procedurii în ansamblu.

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de către Vasile Gojan, urmează a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Vasile Gojan.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu